

Sygnatura akt IV Ka 211/24

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodnicząca:	1. SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
1. Sędziowie:	1. SO Tomasz Uszpulewicz 2. SR (del. do SO) Sebastian Kowalski
1. Protokolant:	1. Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2024 r.

6. sprawy A. M.

7. syna H. i E. z domu O.

8. urodzonego (...) w J.

9. oskarżonego z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 586 ksh

10. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

12. z dnia 24 listopada 2023 r. sygnatura akt III K 1098/21

14. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

17. SSO Tomasz Uszpulewicz SSO Agnieszka Połyniak SSR (del. do SO) Sebastian Kowalski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 211/24	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

przypadku. Podać liczbę załączników:	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 24 listopada 2023r., sygn. akt III K 1098/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413§2 pkt 2 k.p.k. , polegającą na wskazaniu w wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzych, sygn. III K 1098/21 w pkt V niejasnego zapisu słownego wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, poprzez określenie słownego wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności „jednego roku miesięcy pozbawienia wolności”, co spowodowało wewnętrzną sprzeczność treści	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	orzeczenia wskazanej kary łącznej, uniemożliwiająca jego wykonanie			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Apelacja okazała się skuteczną.</p> <p>W ramach kontroli instancyjnej, wywołanej wniesieniem apelacji rzecznika oskarżenia na niekorzyść A. M., stwierdził Sąd odwoławczy, że zaskarżony wyrok wydany miał być w trybie tzw. konsensualnym, tj. wskutek złożenia przez oskarżonego A. M. wniosku o wydanie wyroku skazującego na podstawie art. 387 §1 k.p.k. Przekonuje o tym treść protokołu rozprawy z 24 listopada 2023r., kiedy to taki wniosek został złożony (k1939). Co w tej sprawie istotne, oskarżony zaproponował, by orzeczono wobec niego za czyn z art. 300 §3 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. karę</p>				

10 miesięcy
pozbawienia
wolności, za czyn
z art. 586 k.s.h.
karę 4 miesięcy
pozbawienia
wolności, zaś
tytułem kary łącznej
rok pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na okres
2 lat próby,
orzeczenie
obowiązku
naprawienia szkody
oraz grzywnę w
wymiarze 20 stawek
dziennych po 500
złotych każda (k.
1939). Ten ostatni
element
proponowanej kary,
tj. kara grzywny,
został
oprotestowany przez
prokuratora
obecnego na
rozprawie, który
swoją zgodę
uzależnił od zmiany
jej wysokości, tj.
zwiększenia ilości
stawek dziennych
grzywny do 40.
Oskarżony wobec
takiego stanowiska
oskarżyciela
publicznego wniósł
o wymierzenie mu
grzywny w wymiarze
30 stawek dziennych
i tę propozycję
prokurator
zaakceptował (k.
1939). Tej treści
rozstrzygnięciu nie
sprzeciwily się
obecne oskarżycielki

posiłkowe, zaś Przewodniczący składu orzekającego wskazał, iż w jego ocenie zasadne będzie orzeczenie nawiązek w miejscu obowiązku naprawienia szkody, a to w związku z trudnościami z dokładnym określeniem wysokości szkody i "zapropomował" stosowane kwoty tytułem właśnie nawiązek na rzecz czwórki pokrzywdzonych. Oskarżony ostatecznie takiej treści wniosek złożył, a Sąd Rejonowy wydał postanowienie w trybie art. 387 §2 k.p.k. (k. 1939v).

Zauważyć jednakże wypada i podkreślić, że wydany wyrok nie jest zgodny z tymi zaakceptowanymi ustaleniami, o czym przekonuje, nie tylko brzmienie pkt V jego części rozstrzygającej, dotyczące kary łącznej w brzmieniu cytowanym w apelacji, ale także **brak orzeczenia kary grzywny.**

Tym samym Sąd w sposób rażący naruszył przepisy postępowania, co

niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku. To z kolei stanowi o skuteczności apelacji prokuratora, tj. w zakresie wniosku o uchylenie wyroku.

Nie można pominąć okoliczności poprzedzających wydanie zaskarżonego wyroku.

A. M., prócz lakonicznego przyznania się „do popełnienia **zarzucanego mu czynu**” (k. 1939), żadnych wyjaśnień nie złożył, a dostrzec trzeba, że zarzucono mu popełnienie dwóch występków. Jest oczywiste, że złożenie wniosku w trybie art. 387 § 1 k.p.k. nie obliguje sądu do jego automatycznego uwzględnienia. Złożony w tym trybie wniosek, mimo braku sprzeciwu ze strony prokuratora (jego zgody) i pokrzywdzonego, nie wiąże sądu, który powinien dokonać przede wszystkim jego kontroli w zakresie spełnienia wszystkich warunków dopuszczalności

takiego wniosku, w szczególności przeanalizować, czy zaproponowana przez oskarżonego kara i inne środki prawnej reakcji odpowiadają wymaganym przez prawo materialne sankcjom. Konieczna jest zatem kontrola zgodności takiego wniosku z przepisami prawa karnego materialnego, obejmująca m.in. prawnokarną ocenę czynu, jak też wymiar kary bądź środków karnych. W sytuacji, w której treść wniosku tychże regulacji prawnych nie respektuje, niewątpliwym obowiązkiem sądu jest bądź to uzależnienie swojej decyzji o uwzględnieniu tego wniosku od dokonania w nim zmiany konwalidującej dostrzeżoną jego wadliwość (art. 387 § 3 k.p.k.), bądź też rozpoznanie w dalszym ciągu sprawy na zasadach ogólnych (tak, m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 6 marca 2024 r., sygn. III KK 622/23. LEX nr 3690869). W omawianej sprawie

taka kontrola podstaw wniosku była jedynie pozorna, o czym przekonuje treść wyroku oraz jego uzasadnienie.

Pisemne motywy to bowiem powtórzenie aktu oskarżenia, gdyż część ustalająca to nic innego, jak przepisane zarzuty z odwołaniem do wykazu dowodów, wnioskowanych aktem oskarżenia, zaś ich analiza dokonana została wyłącznie przez przyzmat art. 387 k.p.k. (k. 1950 – 1955). Natomiast w części dotyczącej wymiaru kary i środków Sąd ograniczył się do wskazania przepisów ustawy Kodeks karny, które zastosował oraz ponownie art. 387 §1 k.p.k. (k. 1956 – 1956v). Innych okoliczności, które miał na uwadze, wydając zaskarżony wyrok, a do których odwołuje się wskazana norma art. 387 §1 i §2 k.p.k., zabrakło.

Nie można przecież nie dostrzec, że wyrok wydany w swej treści odbiega od ustaleń poczynionych ze

stronami. Przyczyn tej zmiany Sąd meriti nie wskazał, choć przecież sekcja 6 uzasadnienia wręcz obligowałaby ku temu. Nie ma zatem wyjaśnienia to, dlaczego ostatecznie nie orzeczono ustalonej kary grzywny, jak też podstaw (powodów) orzeczenia kar jednostkowych i łącznej oraz warunkowego zawieszenia każdej z nich oraz zasądzenia czterech nawiązek, w skutek zaaprobowania pierwotnego wniosku oskarżonego o naprawienie szkody. Swoje stanowisko w tym zakresie Sąd a quo przedstawił w sposób mniej niż lakoniczny, zwłaszcza zaś w zakresie orzeczonej kary.

Prokurator dostrzegł i podniósł uchybienie dotyczące wymierzenia kary łącznej w wysokości innej aniżeli ustalona, a nadto w taki sposób, który uniemożliwia jej wykonanie, co w omawianej sprawie jest najistotniejszym

uchybieciem, lecz nie jedynym.

Gdyby wskazane uchybienie polegało wyłącznie na takim oznaczeniu wysokości kary łącznej, w realiach przedmiotowej sprawy Sąd ad quem teoretycznie mógłby rozważyć, czy nie jest to omyłka Sądu a quo, który - skoro orzekał zgodnie z ustaleniami na podstawie art. 387 §1 k.p.k. - wymierzył karę roku pozbawienia wolności, zaś zapis "miesiący" znalazł się w tej części rozstrzygnięcia omyłkowo, co należałoby sprostować w trybie art. 105 §1 k.p.k. Tak w tej sprawie jednakże nie jest, jeżeli uwzględni się stan sprawy i treść wydanego wyroku.

Rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku stanowią o tym, że nie jest to wyrok wydany na podstawie art. 387 §1 i § 2 k.p.k., czyli po zaakceptowaniu przez sąd orzekający ostatecznego wniosku oskarżonego. Wniosek oskarżonego o

dobrowolne poddanie się karze stanowi wszak niepodzielną całość, a tym samym sąd nie może go uwzględnić jedynie w części, a tak postąpił.

Wątpliwości i poważne zastrzeżenia budzi kwestia obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego, którą pierwotnie proponował. A. M. zarzucono przecież popełnienie czynu z art. 300 § 3 k.k. (i art. 308 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k.). Przedmiotem ochrony jest w takim przypadku interes majątkowy wierzycieli, gdzie przedmiotem wykonawczym tego jest własne mienie dłużnika zagrożonego niewypłacalnością lub upadłością. Podmiotem tego występkę może być zatem tylko osoba ponosząca względem wierzyciela odpowiedzialność osobistą (jak też na zasadzie określonej w art. 308 k.k.), która jest koniecznym korelatem powinności świadczenia obciążającej

dłużnika wobec wierzyciela.

Zachowanie sprawcy, na którym już uprzednio ciążył obowiązek świadczenia (w tym zapłaty) polega na usunięciu, ukryciu, zbyciu, zniszczeniu, rzeczywiście lub pozornym obciążeniu albo uszkodzeniu jego mienia zajętego lub zagrożonego zajęciem, np. na celu udaremnienie egzekucji.

Udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela, o którym mowa w przepisach art. 300 §1 i 3 k.k. zawsze jest więc wyrządzeniem wierzycielowi szkody, która zaistnieje wtedy, gdy roszczenie wierzyciela w wypadku przymusowej realizacji mogłoby znaleźć zaspokojenie w majątku dłużnika.

Kiedy powyższe uwzględni się, to zauważyć wypada, że dacie przedstawienia zarzutów, w tym tego z art. 300 §3 k.k., wierzyciele dysponowali stosowanymi orzeczeniami, potwierdzającymi

zasadność ich
roszczeń (np. nakazy
zapłaty), w oparciu
o które podejmowali
działania
egzekucyjne (np. k.
164 – 165, 166).
Natomiast wniosek
oskarżonego,
zawierający
propozycję
nałożenia
obowiązku
naprawienia szkody,
zmodyfikowany
przez
Przewodniczącego,
który
„zapropozował
orzeczenie
nawiązki” (k. 1939v),
dotyczy tylko 4
wierzycieli spośród
wymienionych w
zarzucie, z
pominięciem
pozostałych, co było
tego powodem
trudno dociec.
Zauważa zatem Sąd
odwoławczy, że Sąd
orzekający winien
był mieć tu na
uwadze nie tylko
brzmienie art. 415
§ 1 zd. 2
k.p.k. (jeżeli pod
rozwagę brana była
„szkoda” i roszczenie
wynikające z
przestępstwa), ale
czy art. 302 §1
k.k., ale właśnie
to, jaką szkodę
tym przestępstwem
i komu oskarżony
wyrządził, jak też
jakie zrodziło to
roszczenia po
stronie

pokrzywdzonych.
Powodów przyjęcia
rozstrzygnięcia
opartego na zasadzie
art. 46 §2 k.k. Sąd
I instancji jednakże
nie wyjaśnił. Nie
można przy tym
pomiąć i tego,
że w sytuacji,
kiedy pokrzywdzony
wybrał drogę
postępowania
cywilnego do
dochodzenia
roszczenia i drogę tę
zakończył uzyskując
orzeczenie
przyznające mu
dochodzoną kwotę
(z odsetkami), to
bezskuteczność
egzekucji nie
zmienia zakazu
ustanowionego w
art. 415 § 1 k.p.k.

Reasumując,
nagromadzenie
wątpliwości
dotyczących tego,
co zostało w
istocie ustalone
przez strony z
Sądem orzekającym,
a co zawarte zostało
w zaskarżonym
wyroku oraz jego
podstaw prawnych i
faktycznych, stanowi
o tym, że zaskarżony
wyrok nie mógł się
ostać. Z tych też
przyczyn nie sposób
zatem uznać, że
zapis z punktu V to
wyłącznie "oczywista
omyłka pisarska" i
tylko to winno być
przedmiotem uwagi

Sądu ad quem. Choć w uzasadnieniu wskazał, że wymierzył karę roku pozbawienia wolności (k. 1956v), czyli taką, jak ustalono, to w żadnym razie nie odniósł się do rzeczywistego brzmienia wydanego wyroku i rozstrzygnięcia. Zgodzić się zatem należy z apelującym, iż w tym przypadku nie można mówić o „omylce pisarskiej”, lecz wewnętrznej sprzeczności wyroku w zakresie orzeczonej kary łącznej, jak też poczynionych ustaleń w trybie art. 387 k.p.k.

Sąd odwoławczy ma świadomość tego, że kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie konsensualnym należy przeprowadzić na zasadach ogólnych. Podnosi się bowiem, że wniesienie apelacji zrywa konsensus procesowy, zaś przyjęcie odmiennego stanowiska prowadzi do znacznej dysfunkcyjności postępowania odwoławczego

przejawiającej się tym, że sąd odwoławczy zmuszony byłby, co do zasady, do wydania wyroku kasatoryjnego nawet wtedy, gdy naruszenie prawa było oczywiste i możliwe do skorygowania w instancji odwoławczej (np. postanowienie Sądu Najwyższego 27 lipca 2023r. sygn. V KK 176/23, LEX nr 3589225). Niemniej w realiach niniejszej sprawy, kiedy to Sąd meriti nie przeprowadził żadnych czynności, prócz odebrania nader ogólnikowego oświadczenia od A. M., że przyznaje się do czynu, czyli jednego z dwóch mu zarzucanych (uprzednio zaś nie przyznawała się do sprawstwa w ogóle), nie przeprowadził żadnych innych czynności dowodowych, wydanie wyroku reformatoryjnego nie było celowe. Sąd II instancji zobligowany byłby bowiem do przeprowadzenia całego postępowania od początku, co stanowi o ziszczeniu

<p>się przesłanki z art. 437 §2 k.p.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku zasługiwał na uwzględnienie, jako jedynie racjonalne rozstrzygnięcie umożliwiające wydanie sprawiedliwego rozstrzygnięcia respektującego zasady prawidłowego procedowania, z poszanowaniem prawa stron tego postępowania, jak też regulacji prawa karnego materialnego.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 uznał Sąd odwoławczy, że naruszenie przepisów Kodeksu postępowania karnego, wskazanego w apelacji prokuratora, w kontekście uchybień związanych z art. 387 k.p.k., który miał stanowić podstawę wydania wyroku konsensualnego w tej sprawie, obligowało do uchylecia zaskarżonego wyroku, gdyż zawarte w nim rozstrzygnięcia (a także pominięte) stanowią o tym, że wyrok jest wewnętrznie sprzeczny, co uniemożliwia jego wykonanie.</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Ponieważ nie przeprowadzono żadnych czynności procesowych (nawet wyjaśnienia A. M. złożone przed Sądem a quo budzą zastrzeżenia, co do sposobu ich odebrania oraz treści – k. 1939), konieczne jest przeprowadzenie przewodu na nowo od początku.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

**dalszego
postępowania**

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy dotyczącej oskarżonego A. M. winien Sąd Rejonowy mieć na uwadze treść zarzutów stawianych oskarżonemu, pod kątem ustawowych znamion zarzucanych mu występów, cele postępowania karnego w zakresie m.in. ochrony interesów pokrzywdzonych, respektując jednakże przepisy prawa karnego procesowego oraz prawidłowo stosując normy prawa materialnego. Nadto w razie złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze winien Sąd mieć na uwadze, że jest on dopuszczalny tylko wtedy, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Dopiero po wnikliwej analizie powyższych kwestii,

możliwe jest wydanie wyroku, zgodnego z zaaprobowanymi ustaleniami, jak też zgodnego z zasadami Kodeksu karnego.

Wskazuje przy tym Sąd odwoławczy, że treść art. 415 § 1 k.p.k. nie wyklucza zobowiązania oskarżonego do wykonania prawomocnego orzeczenia innego sądu, w tym zapadłego w postępowaniu cywilnym. Niemniej zanim jednak podjęta zostanie decyzja w tym zakresie każdorazowo sąd orzekający ma obowiązek przeanalizować zakres i treść tych dochodzonych roszczeń, po to, by potwierdzić ich tożsamość bądź też jej zaprzeczyć. Okoliczności te należy następnie wykazać w sposób umożliwiający kontrolę poprawności tego wniosku.

1.10. **Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku**

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		
Tomasz Uszpulewicz Agnieszka Połyniak Sebastian Kowalski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenia kary łącznej w wysokości odmiennej od ustalonej w trybie art. 387 §1 k.p.k. i jednocześnie uniemożliwiającej wykonanie wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana